

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobkyně **MUDr. M. D.**, zastoupené Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou advokátní kanceláře Šikola a partneři, s.r.o., se sídlem v Brně, Údolní 33, proti žalovanému **Magistrátu města Frýdku-Místku**, se sídlem ve Frýdku-Místku, Radniční č.p. 1148, za účasti PRONTO autosalón, spol. s r.o., se sídlem ve Frýdku-Místku, Frýdlantská č.p. 2150, zastoupeného Ing. P. P.CSc., ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala soudní ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřuje ve vydání kolaudačního souhlasu ze dne 28.8.2013 č.j. MMFM 95484/2013 ke stavbě „Novostavba autosalónu Pronto Camper“ (dále jen stavba).

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala vydání rozsudku následujícího obsahu:

I. Určuje se, že jednání žalovaného, který dne 28. 8. 2013 vydal kolaudační souhlas sp. zn. MMFM_S 12232/2013/UÚRaSŘ/Pls, č.j. MMFM 95484/2013, s užíváním stavby nazvané jako "Novostavba autosalónu Pronto Camper" na pozemcích parcelní číslo 3341/8, 3341/9, 3341/10, 3341/13, 3341/15 a 5174/3 v katastrálním území Místek a na nově odměřených pozemcích parcelní číslo 3341/42 a 3341/43 v katastrálním území Místek dle geometrického plánu č. 3830-4/2011, bylo nezákonným zásahem.

II. Určuje se, že jednání žalovaného, který nepostupoval dle ust. § 122 odst. 4 stavebního zákona a nezakázal užívání stavby nazvané jako "Novostavba autosalónu Pronto Camper" na pozemcích parcelní číslo 3341/8, 3341/9, 3341/10, 3341/13, 3341/15 a 5174/3 v katastrálním území Místek a na nově odměřených pozemcích parcelní číslo 3341/42 a 3341/43 v katastrálním území Místek dle geometrického plánu č. 3830-4/2011, bylo nezákonným zásahem.

III. Žalovanému se zakazuje v další úřední činnosti vycházet z kolaudačního souhlasu ze dne 28. 8. 2013, sp. zn. MMFM_S 12232/2013/UÚRaSŘ/Pls, č.j. MMFM 95484/2013, s užíváním stavby nazvané jako "Novostavba autosalónu Pronto Camper" na pozemcích parcelní číslo 3341/8, 3341/9, 3341/10, 3341/13, 3341/15 a 5174/3 v katastrálním území Místek a na nově odměřených pozemcích parcelní číslo 3341/42 a 3341/43 v katastrálním území Místek dle geometrického plánu č. 3830-4/2011

IV. Žalovanému se přikazuje obnovit stav před zásahem tak, že bude postupovat podle ust. § 95 odst. 2 správního řádu ve spojení s ust. § 122 odst. 3 věta čtvrtá a kolaudační souhlas ze dne 28. 8. 2013, sp. zn. MMFM_S 12232/2013/UÚRaSŘ/Pls, č.j. MMFM 95484/2013, s užíváním stavby nazvané jako "Novostavba autosalónu Pronto Camper" na pozemcích parcelní číslo 3341/8, 3341/9, 3341/10, 3341/13, 3341/15 a 5174/3 v katastrálním území Místek a na nově odměřených pozemcích parcelní číslo 3341/42 a 3341/43 v katastrálním území Místek dle geometrického plánu č. 3830-4/2011, bezodkladně předal k provedení přezkumného řízení nadřízenému správnímu orgánu.

Dále se žalobkyně domáhala, aby jí soud přiznal nárok na náhradu nákladů řízení.

Podle ust. § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.) každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

V odůvodnění žaloby žalobkyně k důvodům tvrzeného nezákonného zásahu uvedla, že užíváním sporné stavby, které umožňuje napadený kolaudační souhlas, dochází či bude docházet k negativním vlivům na sousední nemovitosti žalobkyně, jimiž jsou hluk, pachové imise, světelné imise, prašnost, podmáčení pozemku a domu a kontaminace podzemních vod, čímž bude docházet k vážným zásahům do vlastnického práva žalobkyně, které je omezováno v plnohodnotném užívání souboru nemovitostí k bydlení a rekreaci a je snižována jejich hodnota. Podrobnosti rozvedla v konkrétních žalobních bodech.

1) Stavebník nedoložil k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu vyhodnocení výsledků zkušebního provozu, ačkoliv k tomu byl zavázán rozhodnutím žalovaného ze dne 7.6.2013 č.j. MMFM 59345/2013 o zkušebním provozu stavby. Žalovaný postupoval nezákonně, když kolaudační souhlas bez této obligatorní

náležitosti žádosti vydal. Žalovaný tak porušil jednak postup při vydávání kolaudačního souhlasu a jednak neposoudil funkčnost a vlastnosti provedené stavby, ačkoliv vůči nim směřovala řada námitek žalobkyně v procesu povolování stavby.

2) Vady zkušebního provozu

- a) Měření hluku mělo být provedeno v rámci zkušebního provozu a nikoliv, že byl zkušební provoz proveden pouze za účelem hlukového měření. Zkušební provoz provedený pouze omezeně pro účely hlukového měření tedy nebyl proveden řádně, ani nebyly dostatečně ověřeny funkčnost a vlastnosti provedené stavby jako celku podle projektové dokumentace.
- b) Zkušební provoz byl z hlediska délky jeho trvání neúplný. Žalovaný rozhodnutím o zkušebním provozu stavby tento povolil do 31.8.2013. Již dne 12.8.2013 však podal stavebník žádost o vydání kolaudačního souhlasu a dne 27.8.2013 proběhlo ústní jednání spojené s místním šetřením za účelem provedení závěrečné kontrolní prohlídky stavby. Stavba se tedy nenacházela ve zkušebním provozu po předepsanou dobu, a proto nemohly být dostatečně ověřeny funkčnost a vlastnosti stavby.
- c) Výsledky měření hluku nejsou objektivní. Krajská hygienická stanice Moravskoslezského kraje, územní pracoviště Frýdek-Místek (dále jen KHS) vydala dne 15.8.2013 pod č.j. KHSMS 25538/2013/FM/HP závazné stanovisko vyhodnocující výsledky hlukového měření, z jehož obsahu však není zřejmé, kde byly při měření umístěny měřící body č. 1 a č. 2. Je zřejmé pouze to, že body byly umístěny v dosahu rodinných domů a na hranici pozemků parc. č. X a X s pozemky autosalonu. Takové vymezení považuje žalobkyně za nedostatečné. Pozemky, na kterých je umístěna stavba autosalonu, nemají s pozemky parc. č. X a X společnou hranici, když jsou odděleny cca 4 m širokým pruhem pozemku parc. č. 3341/8, na němž však stavba autosalonu umístěna není, takže není zřejmé, co je míněno pojmem „pozemek autosalonu“. Podle takového určení nelze polohu měřících bodů vůči oknům autosalonu zkontrolovat, zejména nelze zjistit, zda nebylo měřící zařízení zastíněno nějakou překážkou. Také minimální rozdíl hodnot hluku při zavřených a otevřených oknech vzbuzuje pochybnosti o objektivitě výsledků měření. Žalobkyně nesouhlasí ani s tím, že hodnoty hluku v chráněných venkovních prostorech jejích rodinných domů byly stanoveny dopočtem, když měly být ověřeny přímým měřením. Není zřejmé, jakým způsobem a podle jakých parametrů byly hodnoty hluku v chráněných venkovních prostorech staveb dopočítávány. Zkušební provoz nebyl prováděn za skutečného plného provozu stavby, jak předpokládá projektová dokumentace. V době provádění zkušebního provozu nebyly v objektu stavby zákazníci ani zaměstnanci, kteří by prováděli servis a úpravy a prodej obytných vozidel. Provoz na parkovišti a v areálu provozovny nemohl být takový, jaký bude při skutečném plném užívání předmětné stavby. Zohlednění při měření hluku bylo pouze formální. Měření bylo prováděno v srpnu 2013 v období velkých veder, takže nebyly v provozu kotle. Stanovisko KHS považuje žalobkyně pouze za proklamační, neboť není zřejmé, za jakých konkrétních podmínek byl prováděn zkušební provoz, kolik vozů bylo opravováno, jaké konkrétní druhy oprav a jiných prací byly prováděny a co je míněno maximální zátěží. Z rozhodnutí o zkušebním provozu přitom vyplývá, že v jeho rámci bylo nutno zachytit všechny zdroje hluku, které jsou u nové stavby instalovány, tj. venkovní jednotky, klimatizace, kompresor, práce s ručním nářadím, ventilátory (větrání sanitárních zařízení) a

plynové kotle. Při měření měl být zohledněn také provoz na parkovišti areálu provozovny. Zkušební provoz probíhal v rozporu s rozhodnutím o něm, neboť nebyly používány stroje vyvažovačka a zouvačka.

- d) Výsledky měření hluku nebyly vyhodnoceny z hlediska námitek žalobkyně občanskoprávního charakteru. Žalovaný vyhodnotil výsledky pouze z veřejnoprávního hlediska, tj. zda byly překročeny hygienické hlukové limity. Žalobkyně však v námitkách namítala hluk ze sporné stavby zejména jako občanskoprávní námitku dle § 114 odst. 3 věta druhá zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen stavební zákon), takže naměřené hodnoty, resp. funkčnost a vlastnosti provedené stavby měly být vyhodnoceny také z hlediska ust. § 127 občanského zákoníku.
 - e) Kolaudační souhlas byl vydán bez stanoviska vodoprávního úřadu. Žalobkyně s odkazem na ust. § 122 odst. 1 věty třetí stavebního zákona a ust. § 104 odst. 9 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), v platném znění (dále jen vodní zákon) namítla absenci stanoviska vodoprávního úřadu, když součástí sporné stavby je stavební objekt SO 03 – přípojka dešťové kanalizace a vsakovací modul. Žalobkyně po celou dobu řízení o dodatečném povolení stavby namítala podmáčení svého pozemku vlivem těchto stavebních objektů a hrozbu kontaminace podzemních vod. Přesto stavební úřad stanovisko vodoprávního úřadu k vydání kolaudačního souhlasu nepožadoval. Žalobkyně namítala nedostatečnou kapacitu a nezjištěný technický stav kanalizační přípojky, na kterou je kanalizace sporné stavby napojena a která vede po pozemku žalobkyně parc. č. X. Stavební úřad nikdy tuto námitku žalobkyně nevyvrátil a kapacitu a technický stav potrubí nezjišťoval. Tím však mohou být ohroženy oba domy žalobkyně, tj. dům č.p. X i dům č.p. X. Funkčnost těchto částí staveb měla být ověřena před vydáním kolaudačního souhlasu v rámci zkušebního provozu. V souvislosti s hrozbou průsaků z kanalizační přípojky se žalobkyně obává i kontaminace podzemních vod, čímž by byly rovněž její nemovitosti znehodnoceny.
- 3) Stavba nesplňuje předepsaná kritéria pro užívání. V průběhu řízení o dodatečném povolení stavby žalobkyně uvedla celou řadu námitek, které obsahově spadají pod kritéria ust. § 119 odst. 2 stavebního zákona a vyhlášek č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v platném znění (dále jen vyhláška č. 501/2006 Sb.) a č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, v platném znění (dále jen vyhláška č. 268/2009 Sb.). Žalovanému byl obsah těchto námitek z úřední povinnosti znám. Žalobkyně má za to, že bylo povinností žalovaného při kontrolní prohlídce zkoumat splnění podmínek podle § 119 odst. 2 stavebního zákona také z pohledu námitek žalobkyně. Jedná se zejména o tato kritéria:
- a) Podmáčení pozemků žalobkyně v důsledku nedostatečné kapacity a nezjištěného technického stavu kanalizační přípojky.
 - b) Splnění podmínek vyhlášky č. 268/2009 Sb. z hlediska nakládání s odpadními vodami.
 - c) Stavba není umístěna v souladu s cíly a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území a s obecnými požadavky na využívání území.
 - d) Nebyly dodrženy minimální vzájemné odstupy staveb podle vyhlášky č. 501/2006 Sb.
 - e) Nebylo posouzeno, zda předmětná stavba splňuje podmínky vyhlášky č. 268/2009 Sb. pro větrání.

- f) Nebyly vyhodnoceny pachové emise.
 - g) Nebyly vyhodnoceny světelné emise.
 - h) Nebyly vyhodnoceny prachové emise.
 - i) Nebyly vyhodnoceny pohledové emise a ztráta výhledu.
 - j) Nesprávný závěr žalovaného, že skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí.
- 4) Skutečný stav sporné stavby není v souladu s deklarovaným stavem.
- a) Nebyla zjištěna skutečná výška sporné stavby nad terénem.
 - b) Předmětná stavba nebyla posuzována jako servis a oprava motorových vozidel.
 - c) V projektové dokumentaci nesouhlasí výměry místností (porovnání projektové dokumentace za rok 2012 a za rok 2011).
 - d) Stavba není provedena v souladu s vyhláškou č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, v platném znění (dále jen vyhláška č. 398/2009 Sb.).
 - e) Žalovaný pracoval s nesprávným výpočtem plochy střechy.
- 5) Žalobkyně byla zkrácena na svých procesních právech. S odkazem na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 18.9.2012 č.j. 2 As 86/2010-76 má žalobkyně za to, že měla být přizvána, aby se zúčastnila ústního jednání spojeného s místním šetřením a závěrečné kontrolní prohlídky stavby, kdy jí mělo být umožněno také vyjadřovat se k podkladům kolaudačního souhlasu. Jelikož se tak nestalo, žalobkyně byla zkrácena na svých procesních právech.

Žalovaný ve vyjádření nejprve uvedl, že již při prvním rozhodnutí o dodatečném povolení stavby (č.j. MMFM 119226/2010 ze dne 14.6.2011) byla stavba de facto dokončena a chyběly jen finální úpravy povrchu. Všechny stavební objekty byly funkční a všechny námitky byly řešeny v rámci dodatečného povolení stavby. Předmětné území je schváleno dle platného Územního plánu Frýdku-Místku jako území tvořené rozhraním dvou ploch s rozdílným způsobem využití. Nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně jsou umístěny v ploše bydlení v rodinných domech – venkovských (BV) a stavba autosalonu již v ploše občanského vybavení komerčního typu plošně rozsáhlého (OK). Umístění stavby je zcela v souladu s územně plánovací dokumentací a bylo podrobně popsáno v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 20.7.2012 č.j. MMFM 75392/2012 (dále jen rozhodnutí o dodatečném povolení stavby). K jednotlivým žalobním námitkám se žalovaný vyjádřil takto:

ad. 1) Podmínka provedení zkušebního provozu (v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby) byla stanovena na základě požadavku dotčeného orgánu KHS. Před vydáním kolaudačního souhlasu bylo proto vydáno rozhodnutí o povolení zkušebního provozu stavby podle ust. § 124 odst. 1 stavebního zákona. Funkčnost a vlastnosti provedené stavby se v rámci zkušebního provozu ověřují z různých hledisek, např. hluku, prašnosti apod. Z řízení o dodatečném povolení stavby bylo zřejmé, že zkušební provoz byl nařízen z důvodu ověření hygienických limitů hluku v chráněném venkovním prostoru staveb, kdy mělo být provedeno měření akustického tlaku v souladu s ust. § 30 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, v platném znění (dále jen zákon o ochraně veřejného zdraví) ve spojení s § 12 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, v platném znění (dále jen nařízení č. 272/2011 Sb.). Kromě hluku nebyla funkčnost stavby a vlastnosti stavby ověřovány z žádných

jiných hledisek a dle žalovaného nebylo ani nutné jiné vlastnosti stavby posuzovat, neboť ze strany dotčených orgánů nevzešel žádný takový požadavek. Není pravdou, jak dovozuje žalobkyně, že zkušebním provozem musí být ověřována funkčnost a vlastnosti provedené stavby podle uplatněných námitek. Výsledky měření hluku v chráněném venkovním prostoru staveb byly stavebním úřadem posouzeny jako dostatečný podklad pro vyhodnocení zkušebního provozu (protokol ze dne 5.8.2013 č. 43332/2013).

ad. 2) Zkušební provoz se povoluje jen na určitou dobu, kterou zákon neurčuje ani neomezuje. Ve vydaném rozhodnutí o zkušebním provozu byla doba trvání uvedena do 31.8.2013, avšak toto určení není nijak omezující ani striktní, když zkušební provoz měl být do uvedeného data ukončen. Měření hluku bylo provedeno oprávněnou osobou akreditovaným Zdravotním ústavem se sídlem v Ostravě, centrum hygienických laboratoří. Na základě výsledků tohoto měření bylo vydáno kladné závazné stanovisko KHS ke kolaudačnímu souhlasu, jehož obsahem je stavební úřad vázán, nemůže jej přezkoumávat a není oprávněn jej extenzivním způsobem interpretovat či obsahově měnit.

K žádosti o kolaudační souhlas nebylo třeba dokládat jiná závazná stanoviska dotčených orgánů k užívání stavby, která by byla vyžadována zvláštními předpisy. Vodoprávní úřad vydal své vyjádření v rámci koordinovaného stanoviska ze dne 2.4.2012 č.j. 29475/2012/Ha týkajícího se dodatečného povolení stavby, kdy se vyjádřil k již realizovaným stavebním objektům se závěrem, že ke stavbě nemá připomínky. Toto stanovisko nebylo podmíněno dalším vyjádřením k užívání stavby. Povinností stavebníka vyplývající z ust. § 5 odst. 3 vodního zákona byly dle žalovaného splněny již ve fázi dodatečného povolení stavby. Žalovaný dále poukázal na vyjádření vodoprávního úřadu ze dne 24.10.2012 č.j. MMFM 117468/2012, že nebudou dotčeny zájmy podle vodního zákona, a proto se nevydává žádné závazné stanovisko. Žalovaný dále zdůraznil, že funkčnost přípojky splaškové kanalizace, přípojky dešťové kanalizace a vsakovacího modulu byla zkoumána v rámci kolaudačního souhlasu, kdy stavebník nechal provést zkoušky na základě, kterých bylo možno povolit užívání celé stavby. Dále zdůraznil, že ohledně označených staveb bylo provedeno šetření na místě samém, byla také provedena kontrola ze strany dozorčí rady komory autorizovaných inženýrů a techniků z důvodu šetření stížnosti žalobkyně. V rámci dodatečného povolení stavby bylo také doloženo vyjádření společnosti SMVaK Ostrava a.s. jako vlastníka kanalizačního řadu, z něhož je zřejmé, že kapacita kanalizačního řadu je dostatečná. Žalovaný má rovněž za to, že vzhledem k tomu, že objekty přípojky dešťové kanalizace a vsakovacího modulu byly dokončeny k datu 1.1.2011 a od té doby plní svou funkci, by se jejich případná nefunkčnost již dávno projevila.

ad. 3) V tomto žalobním bodě vymezené námitky žalobkyně byly vypořádány v rámci řízení o dodatečném povolení stavby, na jehož odůvodnění žalovaný odkázal, když se v něm s těmito námitkami podrobně vypořádal.

ad. 4) Stavba je provedena podle poslední verze projektové dokumentace doložené stavebníkem v rámci řízení o dodatečném povolení stavby, která byla řádně ověřena. Námitkami žalobkyně se žalovaný i v tomto rozsahu zabýval v rámci řízení o dodatečném povolení stavby.

ad. 5) Žalovaný poukázal na okruh účastníků řízení vyplývající z ust. § 122 odst. 3 věta druhá a odst. 4 stavebního zákona. Dále zdůraznil, že podle ust. § 122 odst. 3 stavebního zákona lze kolaudační souhlas přezkoumat v přezkumném řízení.

S ohledem na tuto úpravu má žalovaný za to, že žalobkyně nevyčerpala speciální opravný prostředek (přezkumné řízení), a proto je její žaloba nepřipustná.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ze dne 10.1.2014 doručeném krajskému soudu dne 13.1.2014 předně uvedla, že se zabývá prodejem a servisem obytných automobilů v areálu firmy již více než 15 let. Výstavbou nového autosalonu splnila podmínky stanovené francouzskými a italskými dodavateli obytných automobilů ke zvýšení kulturnosti prodeje. Novostavbou, která je předmětem kolaudačního souhlasu, je budova autosalonu, přípojky energií, kanalizační přípojka a vsakovací modul. Všechny okolní zpevněné plochy jsou součástí stavby původního autosalonu a servisu z let 1996 – 1997. Při stěhování firmy do nových prostor se nezměnilo množství odpadních vod a nevznikly žádné prachové či pachové emise. Servisní dílna je typickým servisem motorů automobilů, jejíž hlavní činností je údržba a montáž příslušenství obytných nástaveb na obytných autech, zejména montáž TV včetně antén, nosičů kol, markýz, solárních panelů, plynových rozvodů a lahví, autoalarmů, couvacích kamer a čidel apod.) a jen výjimečně údržba motorů, zejména výměna provozních kapalin, vyvažování kol, seřizování světlometů, geometrie náprav atd. Myčka aut je v původním servise a do nové dílny přichází jen auta čistá. Nový servis neprodukuje žádné odpadní vody s výjimkou sociálních zařízení a kuchyňky. Do odpadních vod se nemohou dostat žádné ropné látky. V dílně pracuje zpravidla jeden dělník na dopolední směně, výjimečně vypomáhá prodávající autosalonu. Počet servisovaných aut činí v průměru 3 týdně. Rodinné domky žalobkyně jsou neobydlené min. od roku 2010, čemuž odpovídá také péče o jejich okolí a plnění sousedských povinností. Zúčastněná osoba zdůraznila, že správní úřady jsou při řízení o povolení stavby a navazujících řízeních pod stálým tlakem žalobkyně, která neustále podává desítky žádostí o přezkum, stížností, žalob, trestních oznámení apod. K jednotlivým žalobním bodům zúčastněná osoba uvedla, že v rámci zkušebního provozu bylo nutno vyzkoušet jediné, a to měření hluku a vyhodnotit, zda vyhovuje limitům. Tato podmínka byla splněna. Také tvrzení žalobkyně o nedostatečné intenzitě zkušebního provozu je bezdůvodné, neboť v jeho průběhu prošlo servisem celkem 38 obytných aut, což překračuje celoroční průměr a bylo prodáno 8 obytných aut, což překračuje měsíční průměr. Žádný ze zaměstnanců neměl dovolenou a odpracovali více hodin, než je běžné. Určení délky zkušebního provozu je zcela v dispozici stavebního úřadu. Na pozemku parc. č. 3341/8, který sousedí s pozemky žalobkyně, jsou umístěny přípojky plynu a dešťová kanalizace, která jsou nedílnou součástí stavby, takže se jedná o pozemek autosalonu, který sousedí s pozemky žalobkyně. Měřicí body 1 a 2 byly umístěny na hranici pozemků, tj. asi 14 m od rodinných domků žalobkyně, což je nevýhodné pro zúčastněnou osobu a nikoli pro žalobkyni, když o 14 m dále by musely být naměřené hodnoty nižší. Tvrzení, že při měření nebyly zapojeny všechny zdroje hluku je nepravdivé, když autorizovaná firma uvedla před měřením do provozu najednou všechny zdroje hluku včetně vyvažovačky a zouvačky pneumatik. Je logické, že měření hluku za souběžného provozu všech zdrojů hluku postačuje provádět jen omezenou dobu a není důvod, aby to bylo po celý zkušební provoz. Žalobkyně opětovně namítá tytéž námitky, které byly předmětem rozhodování správních orgánů v řízení o dodatečném povolení stavby. Bezvadnost přípojky a vsakovacího modulu je prověřená nikoliv jen zkušebním provozem, ale již tři a půl roku trvajícím platným provozem. Všechny námitky uplatněné v rámci žalobního bodu ad. 3) jsou neustále se opakujícími námitkami žalobkyně, které byly již vyhodnoceny, a bylo o nich rozhodnuto v řízení o dodatečném povolení stavby, stejně tak námitky

uvedené pod bodem 4) žaloby. Osoba zúčastněná na řízení označila žalobu za zcela nedůvodnou.

V doplnění žaloby ze dne 17.3.2014 doručeném krajskému soudu dne 19.3.2014 žalobkyně doplnila žalobu v těchto bodech:

a) Skutečný stav stavby není v souladu s deklarovaným stavem.

- Z protokolu o hlukovém měření ze dne 5.8.2013 je zřejmé, že ve skladu v 1. NP je umístěn kompresor. Stavební úřad však v dodatečném povolení stavby ze dne 20.7.2012 uvedl, že projektová dokumentace záměr umístit ve stavbě kompresor neobsahuje. Podle žalobkyně je kompresor v předmětné stavbě umístěn v rozporu s projektovou dokumentací.
- Dle technické zprávy – zařízení pro vytápění staveb, která byla podkladem pro vydání dodatečného stavebního povolení ze dne 20.7.2012, jsou tímto zařízeními kondenzační plynové kotle. Dle smlouvy o sdružených službách dodávky plynu č. 120030022352 ze dne 11.10.2010 jsou však v budově umístěny kombinované kotle, což nejsou kondenzační kotle s uváděným výkonem.
- Procesní vady zjišťování skutkového stavu: Dle vyjádření Hasičského záchranného sboru (dále jen HZS) ze dne 19.2.2014 č.j. HSOS-1669-3/2014/2014 proběhlo dne 3.4.2013 ověřování stavby na místě samém. Žádost stavebníka o vydání závazného stanoviska ke zkušebnímu provozu však obdržel tento dotčený orgán až dne 30.4.2014. Z ověřování na místě samém navíc nebyl pořízen žádný protokol. Tyto vady zjištění skutkového stavu představují podle žalobkyně zvýšené požární riziko. V projektové dokumentaci není řešena otázka, že každý kondenzační kotel vyžaduje trvalý odvod kondenzátu. Požárně bezpečnostním řešením není řešena skutečnost, že pro spalování je přiváděn jak vzduch, tak jsou odváděny spaliny, což má významný vliv na požární bezpečnost. Ve spise ke kolaudačnímu souhlasu ani ke zkušebnímu provozu nejsou doloženy A testy plynových kotlů ani revize kotlů. Nejsou doloženy revizní zprávy komínů či kouřovodů, takže není zřejmé, z jakého podkladu bylo vycházeno při vydání kolaudačního souhlasu.
- Osoba zúčastněná na řízení pořídila fotografii servisní dílny (přiložila ji k vyjádření krajskému soudu), na níž jsou vyfotografovány propanbutanové láhve v servisní dílně. Ani tato skutečnost není uvedena v požárně bezpečnostním řešení stavby, ačkoliv má velký vliv na požární bezpečnost.
- Přípojka plynu se nachází mimo pozemky, které jsou uvedeny v dodatečném stavebním povolení, také na pozemku parc. č. 3341/13, na který však nebylo dodatečné stavební povolení vydáno.
- Přípojka vody má mít dle dodatečného stavebního povolení délku 19,1 m a má být umístěna na pozemcích uvedených v tomto rozhodnutí. Ve smlouvě o dílo mezi osobou zúčastněnou na řízení a SMVaK ze dne 7.9.2010 je však uveden zcela jiný pozemek a délka přípojky 25 m, což je v rozporu s dodatečným povolením stavby.
- Osoba zúčastněná na řízení tvrdí, že na pozemku parc. č. 3341/8 jsou umístěny jen přípojka plynu a dešťové kanalizace, avšak na tento pozemek byly dodatečně povoleny ještě přípojka vody a elektro. Žalobkyně má na základě tvrzení osoby zúčastněné na řízení za to, že je zde rozpor mezi předloženou dokumentací a skutečným provedením přípojek.

b) Vady zkušebního provozu

- Ve spisech správních orgánů jsou obsaženy dvě různé verze formálně totožného protokolu o měření hluku ze dne 5.8.2013 č. 43332/2013. Obě verze mají stejné datum, stejné číslo zakázky, číslo jednací a obě byly vyhotoveny Zdravotním ústavem se sídlem v Ostravě. Protokol předložený KHS má 16 stran, kdežto protokol předložený žalovanému má jen 14 stran a obsah není totožný. V protokolu předloženém žalovanému chybí str. 16, grafika obou protokolů je jiná, takže obsah jednotlivých stránek je rozdílný. Stavební úřad tedy vycházel z neúplného podkladu, ve kterém chybí celkové vyhodnocení výsledku měření.
- Měření nebylo provedeno v chráněném venkovním prostoru nemovitostí žalobkyně a dodržení limitů bylo zjištěno pouze odhadem. V protokolu, který má žalovaný, je uvedeno, že i když nebylo měření provedeno v chráněném venkovním prostoru staveb „*je možno předpokládat*“, že na předmětných místech nebudou hladiny hluku překročeny. Ve verzi protokolu, kterou má KHS, je uvedeno, že přestože nebylo měření provedeno v chráněném venkovním prostoru staveb, „*je možno na základě výsledků výpočtu konstatovat*“, že na předmětných místech nebudou hladiny hluku překročeny. Žalobkyně má za to, že se obě verze protokolu rozcházejí v podstatném bodě a závěry jsou proto nepřezkoumatelné. Žalobkyně také nesouhlasí s tím, že budova, která je zdrojem hluku, je umístěna ve vzdálenosti 6 m od pozemků žalobkyně, když tato vzdálenost je podle ní kratší. Nikdo žalobkyni nekontaktoval o umožnění vstupu na její pozemky, takže na těchto pozemcích nikdy nemohlo být měření provedeno.
- V dané lokalitě neměla být předmětná stavba vůbec umístěna ani povolena, když celková hladina hluku včetně hluku z dopravy po přilehlé ulici Frýdlantská překračuje v chráněném venkovním prostoru nemovitostí žalobkyně hodnotu 50 dB. Při zjišťování hlukových limitů v chráněném venkovním prostoru obytných domů nelze hluk posuzovat tak, že se posoudí pouze izolovaně samotný zdroj hluku, ale je třeba hodnotit celkovou hladinu hluku v daném místě. Žalobkyně poukázala na vyjádření Ředitelství silnic a dálnic ze dne 16.1.2014 č.j. 176/2014-199100 opírající se o hlukové měření z dubna 2013, podle kterého je na ulici Frýdlantské u domu č.p. 1227, který stojí u silnice stejně jako dům žalobkyně č.p. 1224, hluková hladina 72,9 dB při limitu 70 dB. Dále žalobkyně poukázala na oficiální hlukovou mapu pro Frýdek-Místek zpracovanou v roce 2007 dostupnou na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví ČR, která uvádí také mnohem vyšší hlukové hodnoty, než uvedené měření.
- Žalobkyně zpochybňuje výsledky měření hluku, které proběhlo 1.8.2013, kdy byl hluk v místě servisní dílny nižší, než hluk v místě kancelářských prostor.
- V protokolu ze dne 5.8.2013 je popsán pohyb vozidel včetně délky provozu jednotlivých zdrojů hluku při měření 17.7.2013 (zavřená okna) a při měření 1.8.2013 (otevřená okna). U obou měření je popis pohybu vozidel zcela totožný, což není blíže vysvětleno a jeví se to velmi nepravděpodobným.
- Dále není uveden podklad, z něhož bylo dovozeno, že byla prováděna „běžná činnost, která co do svého času a intenzity odpovídá průměrnému času využití jednotlivých zdrojů hluku během osmihodinové směny“. Nepravděpodobné je také to, že délka provozu zdrojů hluku byla v obou dnech měření stejná.

- Z protokolu ze dne 5.8.2013 dále vyplývá, že hluk byl měřen při průměrné zátěži, kdežto požadavkem KHS bylo měření v maximální zátěži.
- Do výsledku bylo započítáno měření při zavřených oknech, což odporuje předpokládanému způsobu větrání stavby otevřenými okny, takže výsledky jsou zkresleny.
- Dále žalobkyně vznesla námitky týkající se konkrétních detailů v obsahu protokolu o měření na stranách 5, 6, 8 a 16.
- V závazném stanovisku KHS není uvedena maximální kapacita servisu, čímž jsou závěry zpochybněny.
- Nebyly měřeny všechny zdroje hluku, nebylo používáno zařízení na měření geometrie, různé hydraulické ruční zvedáky, ruční brusky, kartáče apod. Tato zařízení nejsou uvedena v projektové dokumentaci, ale je logické, že jsou používána.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ze dne 7.4.2014 doručeném krajskému soudu dne 14.4.2014 vyjádřila nesouhlas s obsahem rozšíření žaloby, přičemž zdůraznila nejen neustálé opakování stejných námitek žalobkyně, ale také její neustálé stížnosti adresované různým orgánům státní správy a dotčeným orgánům, jakož i zavádějící slovíčkaření a vznášení námitek za každou cenu.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného ze dne 22.12.2014 doručené krajskému soudu téhož dne vyjádřila nesouhlas se závěry žalovaného uvedenými ve vyjádření a setrvala na vznesených žalobních bodech.

Krajský soud se především zabýval důvodností námitek žalovaného, že žaloba je nepřipustná, neboť žalobkyně nevyčerpala opravný prostředek, který žalovaný shledává v možnosti přezkumu kolaudačního rozhodnutí podle ust. § 122 odst. 3 stavebního zákona. Krajský soud neshledal tuto námitku žalovaného důvodnou, neboť přezkumné řízení nepředstavuje řádný prostředek nápravy především proto, že je institutem nenárokovým, kdy o tom, zda přezkumné řízení bude zahájeno či nikoliv, rozhoduje příslušný správní orgán. Žalobkyně proto nebyla povinna vyčerpat tuto zákonem přípustnou možnost zjednání nápravy před podáním žaloby na soudní ochranu proti nezákonnému zásahu správnímu orgánu a žalobu nelze z tohoto důvodu odmítnout pro nedostatek podmínek řízení (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 18.4.2013 č.j. 4 Aps 1/2013-25).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že rozhodnutím ze dne 7.6.2013 č.j. MMFM 59345/2013 vydal žalovaný rozhodnutí o zkušebním provozu stavby. Pro zkušební provoz byly stanoveny tyto podmínky: Povoluje se do 31.8.2013. V jeho rámci bude pro ověření dodržení hygienických limitů v chráněném venkovním prostoru staveb provedeno měření akustického tlaku v souladu s § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví ve spojení s § 12 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. s tím, že při měření je nutno zachytit všechny zdroje hluku, které jsou v nové stavbě instalovány, tj. venkovní jednotky, klimatizace, kompresor, práce s ručním nářadím, ventilátory (větrání sanitárních zařízení) a plynové kotle. Při měření musí být také zohledněn provoz na parkovišti areálu provozovny. Dále bylo stanoveno, že po ukončení a vyhodnocení zkušebního provozu stavby bude stavební úřad neprodleně požádán o vydání kolaudačního souhlasu, přičemž vyhodnocení výsledků zkušebního provozu stavebník připojí k žádosti o jeho vydání. Dne 12.8.2013 byla žalovanému doručena žádost stavebníka o vydání kolaudačního souhlasu. Přílohou této žádosti

byl mj. protokol č. 43332/2013 ze dne 5.8.2013 vypracovaný Zdravotním ústavem se sídlem v Ostravě, centrum hygienických laboratoří, zkušební laboratoř akreditovaná ČIA, jehož předmětem je měření hluku v mimopracovním prostředí ve dnech 17.7.2013 a 1.8.2013. Jako místo měření je vymezen Frýdek-Místek, ulice Frýdlantská č.p. X a č.p. X – chráněný venkovní prostor. Součástí protokolu jsou fotografie s označením stavby a míst měření ve vztahu ke stavbám, k nimž měl být hluk zkoumán (situační schéma lokality – str. 2 protokolu). Protokol dále obsahuje popis stavby a určení zdrojů hluku a následně popis jednotlivých měření. Dále jsou součástí protokolu technické údaje týkající se použitých zařízení pro měření, použitých značek, jednotek a veličin, popis meteorologických podmínek a metody strategie a metody měření. V následující části jsou obsaženy výsledky měření, tj. naměřené hodnoty a výsledné hodnoty, jakož i závěr, že nedochází k negativnímu ovlivňování akustické situace na měřených místech a v obou dnech na obou místech byly dodrženy hygienické limity hluku dle příslušné státní normy. Na základě těchto výsledků měření vydala KHS dne 15.8.2013 pod č.j. KHSSMS 25538/2013/FM/HP závazné stanovisko, v němž vyjádřila svůj souhlas s vydáním kolaudačního souhlasu pro stavbu. Z odůvodnění stanoviska (str. 2) vyplývá, že naměřené hodnoty byly výchozím údajem pro dopočet hodnot hluku v chráněných venkovních prostorech, přičemž z údajů zde uvedených je zřejmé, že u venkovních prostor stavby v případě obou měřených měřících míst byla ve vztahu k venkovním prostorům stavby provedena oproti naměřeným hodnotám ve venkovním prostoru korekce mínus 1 dB. Následně bylo dotčeným orgánem zhodnoceno, že naměřené i dopočtené hodnoty hluku prokazují soulad se zákonnými požadavky týkajícími se ochrany zdraví před nepříznivými účinky hluku. Dále ze závazného stanoviska vyplývá, že v rámci zkušebního provozu byly používány dva zvedáky, stojanová vrtačka, ruční pneu a el. náradí, zařízení pneuservisu (vyvažovačka, zouvačka), kompresor TOS Čelákovice, TN02 umístěn ve skladu v 1. NP, 3 ks plynových kotlů Thermma, 2 ks klimatizačních jednotek Toshiba, ventilátory sanitárních zařízení. Měření zachytilo všechny zdroje hluku. Dne 27.8.2013 byla provedena závěrečná kontrolní prohlídka na místě samém, o níž byl téhož dne sepsán protokol č.j. MMFM 101733/2013. Dne 28.8.2013 vydal žalovaný pod č.j. MMFM 95484/2013 kolaudační souhlas, jímž povolil užívání stavby.

Otázkou důvodnosti soudní ochrany podle ust. § 82 a násl. s.ř.s. se zabýval Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) ve svém rozsudku ze dne 17.3.2005 č.j. 2 Aps 1/2005-69, kde vyslovil, že „ochrana podle § 82 a násl. s.ř.s. je důvodná tehdy, jsou-li a to kumulativně, tedy zároveň – splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout.“

V posuzované věci se tedy krajský soud zabýval naplněním podmínek nezákonného zásahu ve shora citovaném smyslu s výjimkou podmínky č. 6, která po novelizaci s.ř.s. (zákonem č. 303/2011 Sb.) s účinností k 1.1.2012 již nemá své zákonné opodstatnění.

Krajský soud prioritně posuzoval, zda tvrzený zásah tak, jak je vymezen žalobkyní, tj. vydání kolaudačního souhlasu, může mít povahu zásahu ve smyslu ust. § 82 s.ř.s. Ve své úvaze vycházel z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18.9.2012 č.j. 2 As 86/2010-76, podle něhož se lze proti kolaudačnímu souhlasu bránit žalobou na nezákonný zásah podle ust. § 82 s.ř.s. Obecný závěr, který z tohoto rozhodnutí NSS vyplývá, je, že vydání nezákonného souhlasu může nastolit závadný stav, který se může přímo dotknout práv třetích osob, takže se může jednat o nezákonný zásah stavebního úřadu. V případě žalobkyně lze tedy dovodit, že kolaudační souhlas je nepochybně „zásahem správního orgánu v širším smyslu“, který není rozhodnutím, jímž mohla být žalobkyně zkrácena na svých právech.

Dále se krajský soud zabýval otázkou, zda jde o zásah nezákonný.

Žalobkyně tvrzenou nezákonnost zásahu žalovaného vymezila v žalobních bodech, o nichž krajský soud uvážil takto:

ad. 1) Žalobkyně namítla, že žalovaný postupoval nezákonně jednak proto, že vydal kolaudační souhlas, aniž by stavebník předložil vyhodnocení výsledků zkušebního provozu jako podklad žádosti o vydání kolaudačního souhlasu a dále proto, že neposoudil funkčnost a vlastnosti provedené stavby z hlediska námitek žalobkyně vznesených v procesu povolování stavby. Tento žalobní bod krajský soud důvodným neshledal. Obsahem správního spisu je prokázáno, že přílohou žádosti stavebníka o vydání kolaudačního souhlasu byly mj. výsledky měření hluku, tj. protokol ze dne 5.8.2013 č. 43332/2013 vyhotovený akreditovaným subjektem, který měření provedl a obsahující také vyhodnocení výsledků zkušebního provozu. Jakékoliv jiné vyhodnocení výsledků zkušebního provozu v posuzované věci nepřípadalo v úvahu, když zkušební provoz byl povolen právě za účelem měření hluku z hlediska dodržení zákonných limitů. Názor žalobkyně, že vyhodnocení hlukových měření mělo být jen jedním z kritérií vyhodnocení a zkušební provoz měl být vyhodnocen, pokud jde o vlastnosti a funkčnost celé stavby, svědčí o nepochopení institutu zkušebního provozu vymezeného v ust. § 124 odst. 1 stavebního zákona. Věta druhá tohoto ustanovení upravuje důvody povolení zkušebního provozu stavebním úřadem, jimiž jsou odůvodněná žádost stavebníka nebo požadavek dotčeného orgánu nebo jiný odůvodněný případ. Vždy tedy musí existovat nějaký konkrétní důvod, pro který se zkušební provoz povolí, neboť to není institut, který by se před vydáním kolaudačního souhlasu používal obligatorně. V posuzované věci je z obsahu správního spisu, jakož i z vyjádření účastníků zřejmé, že zkušební provoz byl povolen na základě požadavku dotčeného orgánu, jímž byla KHS, přičemž tento požadavek byl rovněž jako podmínka stanoven v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Jestliže je zkušební provoz povolován jen z určitého konkrétního důvodu (v posuzované věci na základě požadavku dotčeného orgánu), a za jednoznačně stanoveným účelem (v dané věci měření hladiny hluku), pak jsou funkčnost a vlastnosti provedené stavby ve zkušebním provozu (§ 124 odst. 1 věta první téhož zákona) ověřovány jen z tohoto hlediska. V další části tohoto žalobního bodu se žalobkyně domáhala ve vztahu ke kolaudačnímu souhlasu posouzení funkčnosti a vlastností stavby také z hlediska námitek, které vznesla v řízení o dodatečném povolení stavby. Tento požadavek je zcela neopodstatněný a nemá oporu v žádném zákonném ustanovení. Námitky žalobkyně vznesené v řízení o dodatečném povolení stavby byly také v tomto řízení vypořádány a bylo o nich rozhodnuto v rámci rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Žalobkyně není ve

smyslu ust. § 122 odst. 3 stavebního zákona účastníkem řízení o vydání kolaudačního souhlasu a jakýkoliv přesah námitek, které vznesla v předchozím pravomocně skončeném řízení, je zcela vyloučen. Soud podotýká, že z úřední činnosti je mu známo, že proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby podala žalobkyně správní žalobu na jeho přezkum, která je vedena pod sp. zn. 22A 64/2013. Námitky žalobkyně vznesené v tomto řízení proto budou rovněž předmětem soudního přezkumu, ale nikoliv v této věci.

ad. 2) Část a) tohoto žalobního bodu má krajský soud za již vypořádanou argumentací k žalobnímu bodu č. 1).

Žalobní bod 2) b) shledal krajský soud rovněž nedůvodným, když nesdílí názor žalobkyně, že zkušební provoz měl probíhat po celou předepsanou dobu a pokud byla tato doba zkrácena, nemohly být dostatečně ověřeny funkčnost a vlastnosti stavby. Je nutno opětovně zdůraznit, že důvodem povolení zkušební provozu bylo měření hluku povolované stavby. V rozhodnutí o povolení zkušební provozu byla doba jeho realizace stanovena do 31.8.2013. Do tohoto data také byla provedena obě měření hluku, čímž byl účel zkušební provozu naplněn. Jeho další trvání již nemělo žádné opodstatnění.

V části žalobního bodu 2) c) žalobkyně zpochybnila objektivitu výsledků měření hluku, a to především pro nedostatečné určení polohy bodů, v nichž bylo měření prováděno. Obsahem správního spisu (protokol o měření ze dne 5.8.2013) má krajský soud za prokázané, že body, v nichž probíhalo měření hluku, jsou jednoznačně seznatelné, ať už ze situačního schématu (str. 2 protokolu) či jeho textového popisu. Námitka žalobkyně, že její pozemky parc. č. X a X nemají společnou hranici s pozemky, na nichž je umístěna stavba autosalonu, je právně nevýznamná, neboť pozemek parc. č. 3341/8, s nímž mají její pozemky společnou hranici, je pozemek stavbou dotčený, jak vyplývá z dodatečného povolení stavby, a jsou na něm umístěny jiné stavební objekty, než je stavba hlavní (např. přípojka dešťové kanalizace a vsakovací modul). Pozemek parc. č. 3341/8 lze proto obecně označit pojmem „pozemek autosalonu“, aniž by to vyvolávalo jakékoliv pochybnosti, o jaký pozemek se jedná. Pokud žalobkyně zpochybňuje objektivitu výsledků měření minimálními rozdíly hodnot hluku při zavřených a otevřených oknech, pak tuto pochybnost žádným způsobem nedokládá, jedná se pouze o nepodložené tvrzení. Dále žalobkyně namítla, že zkušební provoz nebyl prováděn za skutečného plného provozu stavby. Také v tomto ohledu tvrdí žalobkyně pouze své domněnky, které má krajský soud za vyvrácené protokolem o měření hluku, z jehož obsahu je zřejmé, které zdroje hluku byly v provozu a byly rovněž měřením posuzovány. V protokolu je také výslovně uvedeno, že v provozu byly rovněž stroje zmiňované žalobkyní, tj. vyvažovačka a zouvačka (tabulka na str. 3 protokolu, řádek čtvrtý). Námitka žalobkyně, že hluk těchto strojů nebyl zohledněn, je proto v rozporu s obsahem správního spisu.

Námitky žalobkyně dále směřovaly proti tomu, že hodnoty hluku v chráněných venkovních prostorech jejích rodinných domů byly stanoveny dopočtem, když měly být ověřeny přímým měřením. Pojmy „chráněný venkovní prostor“ a „chráněný venkovní prostor staveb“ upravuje ust. § 30 odst. 3 věta první zákona o ochraně veřejného zdraví, které stanoví, že *chráněným venkovním prostorem se rozumí nezastavěné pozemky, které jsou užívány k rekreaci, sportu, léčení a výuce*

s výjimkou lesních a zemědělských pozemků a venkovních pracovišť a chráněným venkovním prostorem staveb se rozumí prostor do dvou metrů okolo bytových domů, rodinných domů, staveb pro školní a předškolní výchovu a pro zdravotní a sociální účely, jakož i funkčně obdobných staveb. Hygienické limity hluku v chráněných venkovních prostorech staveb a v chráněném venkovním prostoru jsou pak upraveny ust. § 12 vyhlášky č. 272/2011 Sb., které co do konkrétních limitů odkazuje na přílohu 3 tohoto nařízení. Příloha v části A) rozděluje druhy chráněného prostoru do tří skupin, a to na a) chráněný venkovní prostor staveb lůžkových zdravotnických zařízení včetně lázní, b) chráněný venkovní prostor lůžkových zdravotnických zařízení včetně lázní a c) chráněný venkovní prostor ostatních staveb a chráněný ostatní venkovní prostor. K těmto druhům chráněného prostoru pak stanoví korekce v dB. Vzhledem k tomu, že chráněný venkovní prostor ostatních staveb a chráněný ostatní venkovní prostor tvoří společně 1 skupinu chráněných prostorů, pak i korekce touto přílohou stanovené jsou pro tyto prostory společné. Popsaná právní úprava tedy nečiní z hlediska korekcí hygienických limitů hluku rozdíl mezi chráněným venkovním prostorem ostatních staveb (tedy i staveb žalobkyně) a chráněným ostatním venkovním prostorem. Jestliže tedy v posuzované věci proběhlo měření hluku v ostatním venkovním prostoru, přičemž limitní hodnoty nebyly naměřeny a následně byly dopočteny hodnoty v chráněném venkovním prostoru staveb žalobkyně tak, že byly sníženy oproti naměřeným hodnotám v chráněném venkovním prostoru o 1 dB, odpovídá toto snížení delší vzdálenosti chráněného venkovního prostoru staveb žalobkyně od zdroje hluku, což je z logiky věci i z pohledu obecných fyzikálních zákonitostí zcela opodstatněné. Nutno podotknout, že ze situačního schématu je seznatelné, že v prostoru nebyly žádné překážky, které by mohly hladinu hluku ovlivnit. Z hlediska hygienických limitů je pak provedená korekce v podstatě zanedbatelná, když ani blíže zdroji hluku (chráněný venkovní prostor) nebyly limity překročeny. Ze zákonné úpravy nevyplývá, že by bylo nezbytné měřit hluk přímo v chráněném venkovním prostoru staveb, takže nelze dovodit, že by způsob měření použitý v posuzované věci, tj. měření hluku v chráněných venkovních prostorech a následně provedený dopočet ve vztahu k chráněnému venkovnímu prostoru staveb byl nezákonný. Pochybnost by mohla nastat jedině v případě, že by provedeným měřením byly naměřeny hraniční limity ve vztahu k povolené hladině hluku. Taková situace však v dané věci nenastala. V použitém postupu měření proto krajský soud neshledal nesprávnost či nepřezkoumatelnost. Pro potřeby kolaudačního souhlasu bylo navíc rozhodující závazné stanovisko dotčeného orgánu KHS, který na základě předloženého protokolu vydal souhlas s kolaudací stavby.

V části 2) d) tohoto žalobního bodu žalobkyně namítla, že výsledky měření hluku nebyly vyhodnoceny z hlediska jejích námitek občanskoprávního charakteru. Takový požadavek žalobkyně je zcela neopodstatněný, jak krajský soud dovodil již v souvislosti s vypořádáním žalobního bodu č. 1), na nějž plně odkazuje a také tuto část žaloby považuje za nedůvodnou.

V části žalobního bodu 2) e) žalobkyně namítla absenci stanoviska vodoprávního úřadu a odkázala na námítky, které vznesla v řízení o dodatečném povolení stavby. Podle ust. § 122 odst. 1 stavebního zákona je stavebník povinen opatřit pro vydání kolaudačního souhlasu stanoviska dotčených orgánů k užívání stavby vyžadovaná zvláštními právními předpisy. Z pohledu vodoprávního je tímto zvláštním předpisem vodní zákon. Podle ust. § 104 odst. 9 tohoto zákona lze rozhodnutí vydávaná podle stavebního zákona (umísťování, povolování, užívání a

odstraňování staveb) vydat jen na základě závazného stanoviska vodoprávního úřadu, pokud mohou být dotčeny zájmy podle tohoto zákona. Vodní zákon jako zvláštní právní předpis tedy nestanoví vyjádření vodoprávního úřadu formou závazného stanoviska jako obligatorní podklad pro rozhodování stavebních úřadů, ale vyžaduje jej pouze v těch případech, kdy mohou být dotčeny zájmy podle tohoto zákona. V posuzované věci je z vyjádření účastníků nepochybné, že námitka posouzení přípustnosti stavby z hlediska vodoprávního byla mj. předmětem posuzování a rozhodování stavebních orgánů v řízení o dodatečném povolení stavby. Krajskému soudu je navíc tato skutečnost známa z úřední činnosti (viz správní žaloba vedená pod sp. zn. 22A 64/2013). Jak žalovaný uvedl ve vyjádření k žalobě, vodoprávní orgány se k jednotlivým námitkám žalobkyně vzneseným v řízení o dodatečném povolení stavby opakovaně vyjadřovaly a jejich stanoviska byla podkladem pro rozhodnutí o těchto námitkách v řízení o dodatečném povolení stavby. Žalovaný jako přílohu svého vyjádření předložil koordinované stanovisko Magistrátu města Frýdku-Místku, odboru životního prostředí ze dne 24.10.2012 č.j. MMFM 11746/2012 vydané ve věci odvolacího řízení proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, v němž se vodoprávní úřad vyjádřil, že nemá z hlediska vodního zákona ke stavbě připomínky. Pokud tedy v souvislosti s vydáním kolaudačního souhlasu zastával stavební úřad názor, že zájmy podle vodního zákona nemohly být dotčeny, a proto předpoklad pro závazné stanovisko vodoprávního úřadu ve smyslu ust. § 104 odst. 9 zákona o vodách nebyl naplněn, a proto jeho další posouzení vyžadoval, neshledal krajský soud v tomto postupu žalovaného nepřezkoumatelnost ani nezákonnost, ani žádný zásah do práv žalobkyně.

ad. 3) a ad. 4) Tyto žalobní body má krajský soud za vypořádané argumentací uvedenou k žalobnímu bodu č. 1), neboť žalobkyně v nich opakuje námitky, které vznesla v řízení o dodatečném povolení stavby, jež byly stavebními orgány vypořádány, a bylo o nich pravomocně rozhodnuto. Opětovné posuzování stejných námitek v rámci vydání kolaudačního souhlasu nemá zákonné opodstatnění. Krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že kolaudační souhlas spadá do kategorie úkonů správního orgánu, které nejsou vydávány v rámci správního řízení. Záměrem zákonodárce v případě těchto institutů upravených v současné době platným stavebním zákonem (vedle kolaudačního souhlasu např. územní souhlas, souhlas s ohlášením stavby apod.) bylo učinit určité typy řízení méně formálními a tedy i levnějšími a rychlejšími. Proto pro ně byl zaveden zjednodušený postup. Využívání těchto institutů má své vyjádření také v základních zásadách správního řízení (především v ust. § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění – dále jen správní řád) který stanoví správním orgánům povinnost využívat zjednodušující postupy a v řízení postupovat vždy tak, aby byly dotčené osoby byly co nejméně zatěžovány a nevznikaly jim zbytečné náklady (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu NSS sp. zn. 2 As 86/2010). V posuzované věci žalovaný postupoval v intencích tohoto záměru, a po velmi obsáhlém řízení o dodatečném povolení stavby využil v navazujícím řízení zcela správně zjednodušeného institutu kolaudačního souhlasu. Bylo by zcela v rozporu se záměrem zákonodárce i s platnou právní úpravou, kdyby v tomto řízení byly opět posuzovány otázky, o nichž bylo již rozhodováno v řízení předchozím. Proto ani v těchto žalobních bodech nemohla být žalobkyně úspěšná.

ad. 5) Ani poslední žalobní bod neshledal krajský soud důvodným. Na rozdíl od žalobkyně se krajský soud nedomnívá, že závěry usnesení rozšířeného senátu NSS

ze dne 18.9.2012 č.j. 2 As 86/2010 odůvodňují účast žalobkyně u ústního jednání spojeného s místním šetřením a závěrečné kontrolní prohlídce stavby nebo vyjadřování se k podkladům kolaudačního souhlasu. Jak bylo již shora zdůrazněno, žalobkyně nemá v řízení o kolaudačním souhlasu postavení účastníka řízení, a proto zde není dán legitimní důvod k její účasti na úkonech správního orgánu, které vydání územního souhlasu předcházely. V tomto směru je opět nutno apelovat na zásadu hospodárnosti řízení, jejímž vyjádřením je využívání zjednodušujících postupů řízení, která byla soudem již rozvedena v předchozí právní argumentaci. Je také nutno přihlídnout ke skutečnosti, že žalobkyně má jiné možnosti právní obrany, a to jednak formou, které již využila, tj. podáním správní žaloby na soudní ochranu před nezákonným zásahem a jednak formou přezkumného řízení (ust. § 122 odst. 3 stavebního zákona a § 94 a násl. správního řádu).

K doplnění žaloby doručenému krajskému soudu dne 19.3.2014 uvádí krajský soud následující:

První část tohoto doplnění, jejíž obsah shrnul krajský soud na str. 8 tohoto rozsudku pod bodem a), je nutno vyhodnotit jako souhrn tvrzených nedostatků a nepřesností v podkladech pro územní souhlas, z nichž žalobkyně dovozuje, že skutečný stav stavby není v souladu s deklarovaným stavem, v čemž spatřuje porušení ust. § 122 odst. 3 a § 119 odst. 2 stavebního zákona. Žalobkyně však neuvádí, jakým způsobem tvrzené nedostatky zasáhly do jejích práv a která její práva byla tímto způsobem dotčena a v jakém rozsahu. Žalobkyně v tomto ohledu nerespektuje specifickou typ žaloby, kterou podala, tj. žaloby na soudní ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu. Je třeba zdůraznit, že tento typ řízení ve správním soudnictví klade rozdílné požadavky na žalobce oproti například žalobě na přezkum zákonnosti správního rozhodnutí (ust. § 65 a násl. s.r.s.). V řízení o zásahové žalobě nepostačuje pouhé tvrzení o pochybení správního orgánu či nedostatek jeho správního úkonu, ale je nezbytné také tvrzení a důkazy o tom, jakým způsobem tento postup správního orgánu zasáhl právní sféru žalobce. Soud v řízení o zásahové žalobě nepřezkoumává zákonnost samotného správního aktu (oproti řízení o přezkumu správního rozhodnutí), ale zkoumá, zda tento akt představuje zásah do právní sféry žalobce a zda tento zásah byl nezákonný. Důsledkem této rozdílnosti v postupu soudu je, že v řízení o zásahových žalobách zdaleka ne každé pochybení správního orgánu či nedostatky správního aktu mohou vést k úspěšnosti žaloby. Nezákonným zásahem ve smyslu ust. § 82 s.r.s. může být jen taková činnost orgánu veřejné moci, která se v právní sféře adresáta skutečně projeví a vyvolá nezákonný stav. Ve vztahu k posuzované části doplnění žaloby žalobkyně neuvedla, jakým způsobem se jí tvrzené nedostatky postupu správního orgánu promítly do její právní sféry. Jedinou výjimku tvoří obava ze zvýšeného požárního rizika, což je však tvrzení hypotetické, v němž nelze spatřovat naplnění podmínek nezákonného zásahu.

V další části doplnění žaloby, kterou krajský soud shrnul na str. 9 tohoto rozsudku pod bodem b) žalobkyně rozšiřuje své žalobní námitky proti vadám zkušebního provozu. V první řadě namítla, že stavební úřad při vyhodnocení výsledků měření hluku vycházel z neúplného podkladu, neboť měl odlišný protokol o výsledcích měření hluku než dotčený orgán KHS. Podle žalobkyně byl KHS dodán protokol o 16 stranách, zatímco žalovanému byl předložen protokol o 14 stranách. Protokol o měření, který je součástí správního spisu, má 14 stran a je z něj zřejmý

jednoznačný závěr subjektu provádějícího měření, že limity hluku nebyly provedeným měřením prokázány. Ke stejnému závěru dospěla KHS v závazném stanovisku ze dne 15.8.2013, které je rovněž součástí správního spisu. Ačkoliv se ve spise nenachází podklady, z nichž KHS ve svém závazném stanovisku vycházela, je zřejmé, že závěry jsou totožné a z obsahu závazného stanoviska lze dovodit, že to, co bylo v protokolu, jak žalobkyně tvrdí, navíc, tj. dopočet hodnot v chráněném venkovním prostoru staveb žalobkyně, vtělil dotčený orgán do svého závazného stanoviska (str. 2 stanoviska). Pokud jde o samotný dopočet měření, odkazuje krajský soud na argumentaci, kterou k této otázce uvedl již výše (právní argumentace k bodu 2) c) žaloby). Na základě uvedeného krajský soud nemá za to, že by stavební úřad vycházel při vydání kolaudačního souhlasu z neúplných podkladů, neboť podklady, které měl k dispozici ve své vzájemnosti, byly podklady úplnými. Rovněž tak nelze přistoupit na argumentaci žalobkyně, že se dvě verze protokolu rozcházejí v podstatném, jestliže v jednom případě je použita formulace „*je možno předpokládat*“, že nebudou hladiny hluku překročeny a v druhé verzi je uvedeno „*je možno na základě výsledků výpočtu konstatovat*“, že nebudou hladiny hluku překročeny. Krajský soud je toho názoru, že obě žalobkyní zmiňované verze lze vyložit zcela totožně, a to způsobem, k němuž dospěli jak KHS tak žalovaný a žádný rozpor v nich neshledal.

K námitce žalobkyně, že v dané lokalitě neměla být předmětná stavba vůbec umístěna s ohledem na vysokou hladinu hluku způsobenou přilehlou ulicí Frýdlantskou, krajský soud pouze uvádí, že tato námitka svým obsahem nemůže být předmětem posuzování ve fázi vydání kolaudačního souhlasu, když její opodstatnění lze z povahy věci nalézt toliko v řízení o umístění stavby. Z obsahu protokolu o měření je zřejmé, že subjekt provádějící měření posuzoval zdroj hluku, tj. stavbu autosalonu nejen izolovaně, jak uvádí žalobkyně, ale zohlednil také celkovou hladinu hluku v daném místě, tedy včetně hluku přilehlé silnice (str. 4 protokolu, tabulky na str. 7, 9, 10 protokolu). Provedené měření proto nelze považovat za neobjektivní. Odkaz žalobkyně na jiná měření provedená mimo rámec řízení o kolaudačním souhlasu (měření z dubna 2013 provedené ve vztahu k domu č.p. X, tj. nemovitosti odlišné od nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně a odkaz na hlukovou mapu Frýdku-Místku dostupnou na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví ČR) nelze v posuzované věci nijak zohlednit, neboť se jedná o zcela jiná měření, která nemohou být relevantním podkladem pro vydání kolaudačního souhlasu. Jediné měření, které má vypovídací hodnotu k intenzitě hluku, již jsou vystaveny chráněné venkovní prostory staveb žalobkyně, je měření provedené v rámci konkrétního zkušebního provozu a z jeho výsledků byl žalovaný povinen vycházet.

Dále vznesené pochybnosti žalobkyně týkající se provedených měření (porovnání výsledků obou měření, podmínek a okolností, za nichž bylo měření prováděno, absence podkladů pro posouzení běžné činnosti, zpochybnění délky provozu zdrojů hluku) jsou vedeny rovněž v rovině nepodložených domněnek žalobkyně. Jedná se o obecná tvrzení bez reálného podkladu. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že protokol o měření není úkonem, jenž by mohl představovat zásah do práv žalobkyně. Jedná se pouze o podklad ke kolaudačnímu souhlasu. Protokol o měření rovněž není úkonem, který by prováděl správní orgán. Měření provedl a protokol vyhotovil akreditovaný odborný subjekt, jehož postup nepodléhá žádnému procesnímu předpisu.

K další námitce krajský soud uvádí, že závěry uvedené v závazném stanovisku KHS nemohou být zpochybněny tím, že v něm není vymezena maximální kapacita posuzované stavby. Rozsah měření byl vymezen podmínkami stanovenými pro zkušební provoz v rozhodnutí žalovaného ze dne 7.6.2013 č.j. MMFM 59345/2013 a skutečnost, že měření proběhlo v souladu s těmito podmínkami, je ověřitelná obsahem protokolu o měření a nebyla důvodně zpochybněna. Rovněž zdroje hluku, které byly předmětem měření, jsou seznatelné z obsahu protokolu o měření, z něhož mj. jednoznačně vyplývá, že hlukové měření proběhlo také za současné činnosti ručních nástrojů. Ani tuto část žaloby proto krajský soud důvodnou neshledal.

Na základě shora uvedené právní argumentace krajský soud dospěl k závěru, že vydaný kolaudační souhlas není nezákonným zásahem do právní sféry žalobkyně ve smyslu ust. § 82 s.ř.s. Jelikož krajský soud neshledal žalobu důvodnou, v souladu § 87 odst. 3 s.ř.s. ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalovanému, který měl ve věci úspěch, s tímto řízením podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí uložil soud, případně na její návrh z důvodů hodných zvláštního zřetele. V posuzované věci podle obsahu soudního spisu žádné takové skutečnosti nenastaly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 8. ledna 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu